

דפייגור

יום ו', ח' בכסלו תשפ"ב, 12.11.2021, גיליון מס' 5012

המסיק
שלנו

ישיבה מיום 17.10.2021

1. סיכום אוגוסט 2021

מוזמנים: **אופיר צירלין**.

המזכירות קיבלה סקירה על סיכום אוגוסט בקיבוץ יגור.

סה"כ מקורות - פער (מינוס) 194 אלף ש"ח מהתוכנית:

- בעסקי יגור יש פער (מינוס) של 385 אלף מהתוכנית.

- הכנסות ממיסים - מעל התוכנית 191 אלף ש"ח.

סה"כ שימושים - פער (מינוס) של 1.34 מיליון ש"ח מהתוכנית.

סה"כ מקורות פחות שימושים - מינוס 1.54 מיליון ש"ח.

ביטוח לאומי - 858 אלף ש"ח טוב מהתוכנית.

רזרבה - 667 אלף ש"ח לתקופה של 8 חודשים

סה"כ תוכנית המשק לסוף אוגוסט - מינוס 14 אלף ש"ח מהתוכנית.

2. בקשה לחופש מיוחד - שירה בניסטי

שירה מבקשת לצאת לשנת חופש מינואר 2022.

הבקשה אושרה.

3. קבלה לחברות

מוזמנת: **מיכל שמיר**.

ועדת בנים ממליצה על **גיא קינון, אוריאל לניס**.

ועדת קליטה ממליצה על **דור גרנות** (אשתו של שי גורליק), **ערבה**

ושי אליאס (שנקר).

ישיבה מיום 31.10.2021

1. אישור תקציב ועד מקומי לשנת 2022

מוזמן: **יוסי בקר (מנהל הנה"ח)**.

יש לאשר את תקציב הוועד לשנת 2022. יוסי בקר הציג את תקציב הוועד המקומי לשנת 2021. הומלץ על ידי מבקר המועצה להכין הסכם שירותים אגודה (קיבוץ יגור) - ועד מקומי. זאת כדי לא להשתמש בספקים חיצוניים, אלא מתוך האגודה ולחסוך מכרזים. ההסכם בשלבי ביצוע עם עו"ד גיורא מיכאלי. תקציב התרבות - גדל ב-100 אלף ש"ח - מענק לחג ה-100. הגדלת תקבולים ליגור מהמועצה ב-1.92 אחוז - תוצאה של עליית הארנונה (יגדל החזר מועצה). התקציב אושר בוועד ויובא לאישור המליאה של המועצה.

2. קבלה למועמדות

מוזמנת: **מיכל שמיר**.

רז חודק - בן הזוג של רחלי רווה. בן 34. גדל בנשר. בעל עסק

לצילום. החל תהליך קליטה ב-2019.

אסף פוגלמן - בן זוגה של קרן אוחנה, בן 37. למד חינוך ועבד

כגזבר של בית דפוס. כיום מנהל מרפאה של אביו.

(בועז אוחנה לא השתתף בדין).

נועם ובר - בן 24, בנם של מירי ומיכאל, אח של נמרוד וניצן.

שירת בחיל התותחנים, לאחר השחרור עבד בגד"ש במשך שנה.

למד תואר ראשון משולב בהנדסת חומרים ופיזיקה בטכניון

והמשיך במקביל לעבוד בגד"ש. מסיים בימים אלה תואר שני

וממשיך לדוקטורט בהנדסת חומרים בטכניון.

דניאל רביב - בתם של סבינה וגדי רביב, אחות לבנימין וארי. בת

22, שירתה ב-8200. מאז השחרור עובדת ב"נישיו" ובי"חורשה".

החלה ללמוד פסיכולוגיה באוניברסיטת חיפה.

אושרה תחילת מועמדות מ-1.10.21.

משולחן בריאות ורווחה

איל שריג

הצוות וכמובן הגמלאים שנהנו מהשירות והחיוך שלך - לומר תודה גדולה. מאחלים לך שתמצאי הרבה עיסוקים וטיולים, וכמובן - הרבה בריאות.

טיולים - לאט לאט ובזהירות נתן טלמור מחזיר את הטיולים למבוגרים. אנו עושים ככל שניתן לחזור לשגרה בזהירות.

שר"פ - מבקש להזכיר, כי מי שחוזר מאשפוז וצריך טיפול לאחר שעות המרפאה, כמו זריקה או חבישה מיוחדת, עליו לתאם דרך המרפאה שמימי גרטמן או ספה סוויצקי יהיו המטפלות שלו - דרך השר"פ.

כמו כן, אם מישו צריך עזרה ראשונה, כי נחתך או משהו אחר שאחות יכולה לעזור, עליו להתקשר לשר"פ והוא יפנה אותו בדרך כלל למימי או לספה.

מרפאה - בתחילת אוקטובר סיימה תמר חסון לעבוד במרפאה ויצאה לפנסיה. בשמי ובשם צוות הבריאות וכלל חברי יגור אני רוצה להודות מקרב לב לתמר על עבודה מסורה ומקצועית, הרבה אכפתיות ותשומת לב. מאחל לך, תמר, פנסיה מהנה, שתתנדבי כפי שתכננת. המשיכי לטייל בארץ ובעולם ושמרי על הבריאות. ובהזדמנות זו מאחלים לזוהר, שנכנסה לעבוד במקום תמר, התאקלמות קלה ובהצלחה.

המרפאה אירחה את מחסני הקורונה של קופת חולים ועוד 120 חברים התחסנו. כל הכבוד.

סוף סוף הורכב גגון יפה מעל כניסת המרפאה. תודה לעוסקים בתכנון ובהרכבה.

ארוחת בוקר גמלאים - החודש סיימה נעמי וונדר את עבודתה בהכנה ובהגשה של ארוחת בוקר לגמלאים. מבקש בשמי בשם

אחזקות יגור

ישיבה מיום 5.10.2021

הכלכליות של הענפים השונים המרכיבים את התאגיד, וכן דיווח על פעולות ותהליכים מרכזיים המתרחשים בשוטף. בהסתכלות מצרפית תאגיד יח"ס עומד ביעדים שנקבעו בתוכניות העבודה ואף למעלה מכך, וניתן להעריך כי השנה תסתיים בתוצאות טובות מהמצופה.

2. הצגת הדוחות הכספיים לשנת 2020

מציגה: רוי"ח ליאון סמית'.

הדו"ח סקר את מצב חברת האחזקות ואת התאגידים. ענפי החקלאות סיימו את 2020 בתוצאות משביעות רצון ומהצד השני השנה המורכבת איתגרה מאוד את פעילות הפנאי ואת התעשייה.

בשורה התחתונה הרווחיות של כלל הפעילות העסקית המתואגדת נמוכה.

הוחלט להמליץ לאסיפת האגודה לאשר את הדוחות הכספיים לשנת 2020 ולהסמיך את המנהלים לחתום עליהם.

דיווח ערוך לא פרוטוקול

1. סיכום שמונה חודשי פעילות בתאגידים (ינואר- אוגוסט 2021)

חוצות יגור (הוצג על ידי רני טנא) - הפעילות בתאגיד חוצות יגור התייצבה השנה לאחר תקופה מאתגרת בשנת 2020 (קורונה). התאגיד עומד ביעדי התקציב וצפוי לסיים את השנה בצורה משביעת רצון.

אורות יגור - נמסרה תמונת מצב חצי-שנתית על פעילות התאגיד, זאת עקב נתונים חסרים. נסקרו הפרויקטים המקודמים ברחבי הקיבוץ וכן נמסר דו"ח כלכלי. הפעילות מתקדמת לפי תכנית העבודה.

מי יגור - ניתן רקע קצר על התאגיד ותחומי האחריות שלו. נמסר דיווח על התוצאות הכלכליות לאחר שמונה חודשים.

בסה"כ התוצאות טובות ומעל ליעדי התוכנית בשלב זה. **יגור חקלאות ועסקים** - נמסרה סקירה מפורטת על התוצאות

הסדרי קבע לדיוור/ שיוך

1. האם לשייך דירות ביגור -

בעד 523 מצביעים 75.36% (מבעלי זכות הבחירה)
נגד 171 מצביעים 24.64% (מבעלי זכות הבחירה)

ההצעה לשיוך דירות ביגור התקבלה.

הצעה לתיקון סעיף 12 ז' לתקנון אחי"ג - הארכת כהונת הוועד:

שינוי משנתיים ל-4.

(בעד = 4 שנים | נגד = שנתיים, השארת המצב הקיים)

בעד 152 מצביעים נגד 80 מצביעים

ההצעה התקבלה.

איש סט רשף
ואכל בני המשפחה
אנישאי יותם ותמנע

אטיין ואור רוס
אנישאים
לאורלי וצחי רוס
ואכל בני המשפחה

אילור רובינצ'יק ואשי רז
אנישאים
אספה וטניה רובינצ'יק
ואכל בני המשפחה

1. הארכת קדנציות באחי"ג

(בהצבעות תאגיד לא נדרש רוב מיוחס)

דב ישורון: במסגרת השינוי הארגוני ביגור, הנוגע גם לאורך קדנציות, צריך לשנות גם את אורך הקדנציות באחי"ג. ביקשנו מוועד ההנהלה של אחי"ג להכניס שינוי בתקנון, שיאריך את הקדנציות בתאגיד משנתיים לארבע שנים. השינוי הזה יתפוס רק מהבחירות הבאות עוד שנתיים.

נוקי נויפלד: מאשר שהוועד המנהל של אחי"ג קיבל את הבקשה.

אסיפה משותפת ליגור ולתאגידים להצגת דו"חות כספיים 2020

דו"ח אחי"ג (אגודה חקלאית אחזקות יגור) 2020

על ידי רו"ח ליאון סמית ברית פיקוח.

מצב כספי

רווח נקי לשנת 2020 755 אש"ח. בשנת 2019 הפסד של כ-4 מיליון ש"ח.
רווח מתאגידים כלולים 1.678 מיליון ש"ח. הפסד של 2 מיליון ש"ח בשנת 2019.
העברות ודיבידנדים ליגור 5,180 מיליון ש"ח. 4.2 מיליון ש"ח בשנת 2019.
סה"כ הון והתחייבויות - ירידה מ-208 מיליון ש"ח ל-204 מיליון ש"ח.

התחייבויות - מצב החוב

ירידה בהתחייבויות שוטפות מ-4.5 מיליון ש"ח ל-3.4 מיליון ש"ח.
ירידה בהתחייבויות לטווח ארוך (בעיקר מול יגור) מ-10 מיליון ש"ח ל-6.5 מיליון ש"ח.
שטרי הון - ללא שינוי - 25 מיליון ש"ח.

רווחי תאגידים כלולים באחי"ג לשנת 2020

לגין - הפסד 1.5 מיליון ש"ח לעומת הפסד 2 מיליון ש"ח ב-2019.
יח"ס - רווח 3.8 מיליון ש"ח לעומת הפסד 0.379 מיליון ש"ח ב-2019.
אורות יגור - רווח 34 אלף ש"ח, לעומת רווח 84 אלף ש"ח ב-2019.
חוצות יגור - רווח של 981 אלף ש"ח, לעומת רווח של 1.1 מיליון ש"ח ב-2019.
באלגן - הפסד של 1.6 מיליון ש"ח לעומת הפסד של 770 אלף ש"ח ב-2019.

סה"כ: רווח של 1.678 מיליון ש"ח לעומת הפסד של 2 מיליון ש"ח ב-2019.
עדיין מרבית הכספים שמגיעים לאחי"ג מהתאגידים משמשים להקטנת החובות של אחי"ג מול יגור ומול הבנקים.

דוחות קיבוץ יגור-2020

סה"כ הון והתחייבויות 449.1 מיליון ש"ח לעומת 433 מיליון ש"ח ב-2019.
(ההשקעה בתאגידים כ-45% מההון של יגור - 201.5 מיליון ש"ח).
התחייבויות שוטפות (חוב) 71.2 לעומת 61.6 מיליון ש"ח ב-2019.
גידול בחוב הקיבוץ לחברים 46.1 מיליון ש"ח לעומת 38.2 מיליון ש"ח ב-2019.
חוב לבנקים - כמעט ללא שינוי בין 2019 ל-2020. כ-22.9 מיליון ש"ח.
נכסים שוטפים עומדים על כ-41 מיליון ש"ח לעומת כ-26.8 מיליון ש"ח ב-2019.

סה"כ החוב (בניכוי יתרות מזומנים, פקדונות ונכסים פיננסיים) 28 מיליון ש"ח לעומת 34 מיליון ש"ח ב-2019.
למרות הגידול בהתחייבויות לחברים סה"כ חוב נטו ירד ב-6 מיליון ש"ח.
ההון העצמי של יגור גדל מ-353 מיליון ש"ח ל-359 מיליון ש"ח.

דו"ח כולל יגור + תאגידים

רווח נקי 5.730 מיליון ש"ח לעומת הפסד 3.1 מיליון ש"ח ב-2019.

הכנסות בניכוי הוצאות

תרומה מחקלאות - 12 מיליון ש"ח לעומת 13 מיליון ש"ח ב-2019.

עבודת חוץ - 46.6 מיליון ש"ח לעומת 44.9 מיליון ש"ח ב-2019.
גמלאות - 16.8 מיליון ש"ח כמו 2019.
עבודת חברים ושירותים לתאגידים - 26.7 מיליון ש"ח לעומת 30.2 מיליון ש"ח ב-2019. בעיקר כתוצאה מירידה בהכנסות מעבודת חברים בלגין.

סה"כ - 102.3 מיליון ש"ח לעומת 104.7 מיליון ש"ח ב-2019.

תרומה מענפים ביגור (רפת, בית אחווה, השכרות נדל"ן, החורשה ועוד)
32 מיליון ש"ח לעומת 36.7 מיליון ש"ח ב-2019, בעיקר בהשפעת הקורונה.

דו"ח רווח כולל

הכנסות - 102.3 מיליון ש"ח לעומת 104.7 מיליון ש"ח ב-2019.
הוצאות קהילה - 88 מיליון ש"ח לעומת 87 מיליון ש"ח ב-2019.

סה"כ לאחר הוצאות נוספות (פחת מיסים)
רווח 5.7 מיליון ש"ח לעומת מינוס 3 מיליון ש"ח ב-2019.

סיכום 2020 מול 2019

ירידה ברווחיות הקיבוץ של 978 אלף ש"ח.
עלייה ברווחי תאגידים (ללא לגין) של 4.256 מיליון ש"ח.
עלייה בהכנסות עובדי חוץ וגמלאות 2.014 מיליון ש"ח.
ירידה בעבודה ושירותים לתאגידים 3.522 מיליון ש"ח.
עלייה בהוצאות צריכה 1.026 מיליון ש"ח.
עלייה בהוצאות הנהלה וכלליות 235 אלף ש"ח.

סיכום ביניים בלי לגין - שיפור בפעילות העסקית של 511 אלף ש"ח.
ירידה בהפסדי לגין של 517 אלף ש"ח.
התוצאה - שיפור בפעילות של כמיליון ש"ח.

ירידה בהפסדי פחת 625 אלף ש"ח.
עלייה בהכנסות מימון 650 אלף ש"ח.
עלייה בהכנסות אחרות 1.3 מיליון ש"ח.
ירידה במיסים על הכנסה 5 מיליון ש"ח. תוצאה של סגירת שומות מס עבור 2015-2018.
סה"כ עלייה ברווח 8.7 מיליון ש"ח, למרות שנת הקורונה.

דו"ח תזרים מזומנים

מזומנים נטו מפעילות שוטפת
25.5 מיליון ש"ח לעומת 18 מיליון ש"ח ב-2019.
יתרת סגירה בבנק 2.2 מיליון ש"ח לעומת 1.4 מיליון ש"ח ב-2019, זה לא כולל פקדונות.
השקעות ברכוש קבוע ביגור - כ-16 מיליון ש"ח.

שנה טובה בתזרים המזומנים, למרות גידול בהתחייבויות מול החברים והשקעות גבוהות ברכוש קבוע.
דו"ח חיובי: מבחינת רווח והפסד, ירידת החוב נטו וגידול תזרים המזומנים. שיפור הפעילות בתאגידים.

**בית יגור משתתף בצערם של
זינה בונדרצ'וק
ובני המשפחה
על מות האב מיכאל ברוסילובסקי ז"ל**

ויסעו ויחנו

דוד ילין

וקלנועיות, החוסכים את הצורך להשתמש בגפי-ההליכה ומתגודדים - באי סדר - במרכז הקיבוץ. גם לכלים האלה, כמו עבור מכוניות, מתבקש להסדיר מקומות חניה, וזאת בעיקר ליד מוסדות הציבור. הקושי בתחום הזה ניכר בעיקר בשכונת ההר, שבה כלי הרכב האלה, החונים ב"רחובות" הגוש המרכזי, מונעים מעבר של כלים אחרים ומקשים על תנועת הולכי-רגל. בעיה נוספת, המצריכה מחשבה והצעות לפיתרון, היא היעדר מקומות לחניה ולהטענה של קלנועיות וקלאב-קארים בקרבת דירות המגורים.

וכיצד אנחנו מתנהלים מול תקנות חוק בנושא חניה? בתקנות החוק נקבע מספר מקומות החניה הנדרשים, בהתאם לסוג הבניין הציבורי ולמספר הדיירים בכל בניין מגורים. כדוגמה לכך מובאים "בית אחווה", חדר האוכל, סוכנות הדואר ו"בית בר יהודה", המשמשים גם אנשים שאינם חברי-יגור, ואנו חייבים להסדיר עבורם מקומות חניה. התקנות קובעות גם את המרחק המרבי ממקום חניה אל כניסה לבניין. כך, לדוגמה, המרחק ממקום חניה אל כניסה לבניין ציבורי ואל בניין מגורים היא עד 250 מטרים. כאשר נדרש מקום חניה נגיש עבור דיירים, הוא יהיה במרחק שאינו גדול מ-50 מטרים מהכניסה לבניין.

עד היום לא נדרשנו להסדיר מקומות חניה למבני ציבור ולמגורים, מתוקף תקנות העוסקות בחניה. לא הוצבה בפנינו דרישה, לא מתבצע פיקוח מצד המועצה האזורית ולא אכיפה של התקנות העוסקות בחניה. בהיעדר אכיפה של התקנות האמורות ומאי-מתן משקל הולם לנושא החניה, לא נשמרו לאורך שנים שטחים עבור חניה. בקיבוצים רבים מוסדרת החניה בהיקפו של הישוב. לא כך אצלנו. הר, כביש ארצי ומבני משק אינם מאפשרים זאת. כאן יהיה המענה, בשלב הראשון, בהסדרת מקומות חניה בודדים, פה ושם, בשטחים מגוונים, אמצעים למניעת חניה במקומות שבהם הם מהווים מפגע בטיחותי ותחבורתי. השלב התכנוני הבא יהיה, ככל הנראה, מיקום חניות במקום מבנים, שייהרסו לצורך פינוי שטחים עבור חניה. כפי שניתן לראות מתיאור המצב לעיל, אנו עומדים בפני אתגר של ממש וקבלת החלטות קשות.

הנה באו ימים וכלי רכב מגיעים ובאים ונכנסים בשער יגור והנוהגים בס מבקשים, כל אחד ואחד, מקום חניה לרכבו, ומלא הקיבוץ אותם. מלא ונמלא ועמוס בהם. ואל המכוניות הולכים ומצטרפים קלנועיות וקלאב-קארים וגם רוכביהם מחפשים אחר מקומות לחנות בהם. ומקומות חניה, מוסדרים, אין לכולם.

הצורך לדון בהסדרת חניה לרכב עלה כבר לפני כעשרים שנה, בעקבות דיון במועצה בנושא תנועת מכוניות בתחום הישוב. רובם של כלי הרכב היו שייכים לקיבוץ ולעובדי-חוץ. אך כבר אז התבקש להסדיר מקומות חניה גם לרכב פרטי ולסלק מפגעי בטיחות הנובעים מחניה שלא כחוק. נושא החניה הפרטית הובא אז לדיון במועצה, אך נראה היה שהקדים את זמנו. הראשונה להגיב על סעיף החניה היתה חברה, שהזדקפה מול המיקרופון וטענה בלהט, שאין זה נכון שהקיבוץ יסדיר חניה עבור רכב פרטי. מדוע להשקיע כספים עבורם? והשנים חולפות ומתקבלת תמונת מצב מורכבת וקשה. קיימת מצוקה קשה של חניה ומטרדים המתלווים לה.

מקומות החניה ערוכים במגרש החניה המרכזי, במתחמי חניה באזור חדר האוכל, ממזרח לשכונת הלול, בשכונת ההר, בשכונת האזדרכת ולאורך כבישים פנימיים והיקפיים.

לאורכם של כבישים בכל רחבי הקיבוץ מתבצעת חניה שלא כחוק (שלא במקומות חניה מסומנים), המהווה הפרעה לזרימה שוטפת של כלי רכב, כולל משאית לפינוי אשפה, משאיות וכלים מכניים הנדסיים. חניה כזאת מגבילה תנועה דו-סטריט ומהווה סיכון מוכח להולכי-רגל, בצמתים ובמפגש שביל וכביש שאין בו שדה ראייה מתאים. במקומות מסוימים מפריעה מכונית, החונה שלא כחוק מול מקום חניה מוסדר, לכניסה ויציאה של רכב ממקום כזה. ראה: כביש השלום וכביש בין שכונות ההר והכרמל. פה ושם נראית מכונית שבחרה לחנות על חלק ממדרכה ואפילו על מדשאה. לכל אלה נוספה תופעה מטרידה של הצבת שלטים המורים על מקומות חניה פרטיים, והצבת קלנועיות וקלאב-קארים במקומות המיועדים למכוניות, במשימת שומרי מקום.

את התמונה הקשה המתוארת מגוונים מאות קלאב-קארים

פעם מחנכת - תמיד מחנכת

מחוץ לחומות העיר העתיקה). לסבי הייתה מאפיה גדולה ששרתה את תושבי השכונה. אני זוכרת שהיו מביאים בסוף השבוע את הסירים עם החמין ובשבת סבא היה מוציא אותם מהתנורים, מבושלים וחמים. פעם שאלתי: "סבא! למה אתה לוקח מאלה שיש להם סירים קטנים יותר כסף מאשר לאלה שיש להם סירים גדולים?" והוא ענה: "למי שיש סירים קטנים יש להם בבית מספר ילדים קטן ויש להם כסף, ולאלה שיש סירים גדולים, יש להם הרבה ילדים ופחות כסף".

היא הגיעה ליגור בשנת 1978 לאחר נישואיה לפיל הלפרן. "הקליטה ביגור לא הייתה קשה כלל", היא מציינת, "המבוגרים קיבלו אותי מאוד יפה. אני חושבת שהמשותף ביני לבנים היה חווית המעבר ממקום הולדתם למקום חדש. הם יכלו להבין את מצבי טוב יותר מאשר הצעירים. גם אני באתי ממקום שהייתה בו חברות מילדות. באופן טבעי במושבה או בעיר בכל שלב של חיך מעגל חבריך מאותה שכבת הגיל מתרחב ומשתנה. בקיבוץ זה שונה. את אופיו וחשיבותו של המושג 'הכיתה' בקיבוץ, חוויתי דרך בנותיי".

כלומר?

בקיבוץ שבו התקיימה לינה משותפת וגם בלינה הפרטית נוצרת חברה קבועה, כמעט מועדון סגור. הקושי שלי, לפחות בהתחלה, היה שלא היה חוט שקישר ביני לחברת בני גילי ביגור. עזבתי מקום בו הייתי חלק מחברה עם חוויות משותפות, וכאן הייתי זרה לשכבה שלי ביגור. במבט לאחור, אני יודעת שזה שלב שעובר כמעט כל אדם המגיע לקיבוץ בכלל וגם ליגור. לקח זמן, אבל בסופו של דבר דרך העבודה בחינוך, שותפות בהכנת חגים ואירועים חברתיים ותרבותיים ובבתי הילדים של בנותיי הצלחתי ליצור לי את מעגלי החברים והחברות הקרובים לי ולהרגיש כאן בבית.

כל שנותיה ביגור היא עובדת בחינוך. התחילה כגננת בגן חצב. "הכי אהבתי

שיחה עם ורד הלפרן על חינוך ואהבת הארץ

רוחלה סגל

"אני גננת כל החיים שלי", אומרת ורד, "אני מעולם לא הפסקתי להיות גננת. להיות גננת זה להיות מחנכת". כשאני שואלת אותה למה אחרי כל כך הרבה שנים שהיא עובדת בהוראה ובחינוך, היא עדיין אומרת שהיא גננת. היא עונה: "המכנה המשותף לגננת ומורה זה החינוך. אני רואה בעבודת החינוך עבודת קודש. החינוך זה כמו שליחות להגיע למטרה חשובה. העבודה מכילה תחומים מעשיים ורגשיים. בשבילי להיות גננת בגן חצב זה היה החיבור דרך הילדים, דרך האדמה הזאת, דרך זיכרונות ההורים והסבים למקום הזה שנקרא יגור".

ורד נולדה במושבה יקנעם. "הייתה לי ילדות מאושרת", היא אומרת, "הרבה חברות וחברים, משחקים ברחוב עד שהלילה יורד, טיולים עם המשפחה לאתרים ולנופים רחוקים וקרובים בצפון ובדרום. ליער הרקפות שליד המושבה, לירושלים שם גרו הוריה של אמי, והרבה שירים, שירים עבריים. ככה ספגנו אני ואחיותי את האהבה לארץ". על מדף בסלון ביתה ניצבת תמונה של שני הוריה. זוג צעיר יושב על מרפסת ביתם ומחייכים אל המצלמה. יש כל כך הרבה אופטימיות בחיוך שלהם. "אבא היה פלמ"חניק בעברו ואמא גויסה ללח"י. אנחנו, דור תשיעי בארץ מצד אמא ודור חמישי מצד אבא. סבי וסבתי גרו במשכנות ישראל. (משכנות ישראל, הוקמה בשנות ה-70 במאה ה-19 והיא אחת השכונות הראשונות שהוקמו

איך שסיפורי חיים מצטלבים

תוך כדי שיחה עם ורד עלה שמו של הרב אריה לוין, המוכר בכינויו "רב האסירים".

"תגידי פנינקה, יש לך קשר משפחתי לרב אריה לוין?" שאלה ורד. "כן, הוא היה הדוד של אמא שלי", ענתה פנינקה עוגן, המופתעת. "והוא גר במשכנות ישראל?" הוסיפה ורד לשאול. "כן".

"השביל המוליך לביתם היה מרוצף באבנים קטנות?" "נכון!"

"אז הוא היה שכן של סבא וסבתא שלי. דלת ליד דלת", סיכמה ורד את השיחה הנרגשת, והוסיפה "בלווייה של סבתא שלי הוא ספד לה. סבתא הייתה גיבורה בתקופת המנדט הבריטי". לאורך כל השיחה בין ורד לפנינקה חשבתי לעצמי איך סיפורי חיים של אנשים שונים מצטלבים כאן ביגור. בהחלט מפתיע.

מי היה הרב אריה לוין?

הוא נתמנה ל"רב בית הכלא" בהמלצתו החמה של רבו, הרב קוק צ"ל ושינה את הגדרת התפקיד ל"רב האסירים", כי טיפל באסירים. שמו הלך לפניו כי נהג במשך כעשרים וחמש שנים עוד מתקופת המנדט הבריטי, ללכת רגלית בכל שבת, לבקר את האסירים בכלא. בפרט נודעו ביקוריו אצל אסירי ואסירות המחתרות ועולי הגרדום בירושלים, בלטרון, בעכו ובבית לחם. על פי השקפתו התרחק מפוליטיקה, כי חיפש את המאחד בין האנשים. בדצמבר 1950 הושבו לישראל גופות לוחמי הל"ה, שנפלו בינואר 1948. אנשי הרבנות הצבאית הצליחו לזהות רק עשרים ושלושה חללים. התריסר שנשארו בספק, הובאו לדירתו הצנועה של הרב, שהיה מקובל גם על משפחות הנופלים ובהסכמתם, קיים את זיהוי החללים בטקס הנקרא "גורל הגר"א", שיטת זיהוי המיוחסת לגאון ר' אליהו מווילנה. וכן בעזרתו הובאו כל חללי הל"ה לקבורה. סמוך לפטירתו עוטר הרב לוין בעיטור לוחמי המדינה על פועלו בתקופת המחתרות.

אמרו עליו: "...אילו היו בדורנו שלושה יהודים כר' אריה - היה המשיח בא".

לפנינקה יוסי חרמוני, הוא לא היה "הרב של האסירים". הוא היה הדוד מירושלים. אצלו ביקרו כשאימם הייתה חולה ואושפזה בירושלים. לאורך כל חייו היה שותף להם בשעות של שמחה ואבל. לשניהם העניק ספרי תפילה קטנים וכתב להם ברכות, בכתב יד ברור ובעברית.

כשקראתי על פועלו ועל אישיותו, הרגשתי שפנינקה יוסי לא נפלו רחוק מהעץ ומעשים טובים עוברים כנראה גם בגנים... והתגעגעי ליוסי.

התחום הלימודי של כיתות אי-גי, הובילה מפגשים עם צוותים בחינוך ועם מורות ומורים. הרבה שנים הייתה סגנית מנהלת בבית הספר. מתוכם למדה ארבע שנים קורס לניהול מערכות חינוך.

הנושא הקרוב לליבה בהיותה חלק מצוות המורים בניצני זבולון" היה נושא הטקסים בחגים ובאירועים בית-סיפריים.

לספר את הסיפורים של תקווה שריגי, היא נזכרת, "אלו הסיפורים הכי יפים בעיניי על חיי הילדים בקיבוץ", ומוסיפה, "ספר נוסף שאהבתי היה 'גוזלי', ספר שמצאתי בגן ובו היה רשום השם - עליק צוק, שהייתה גנת ראשונה בגן חצב. נהניתי לראות שדורות של ילדים גדלו על הספר הזה". כשמדברים על נוף ביגור, מתכוונים בדרך כלל לכרמל. בכרמל היא טיילה עם הילדים לעיתים קרובות. יחד שמחו עם בוא הגשם ופריחת החצבים והסתווניות והתרגשו כשהואדי זרם בימות הגשמים... כן היו זמנים ואת זה לא רק היא זוכרת... באחד הימים היא פגשה את גלית חגי, שסיפרה לה על טיול משותף עם ילדיה הבוגרים (כולם היו בגן חצב). יחד ביקרו את הסלע, הזכור להם מהימים ההם כסלע של גשמיאל שר המטר, שהמשיך לישון למרות שהקיץ עבר, אבל לא החום הגדול, שגמד האש המשיך לייצר. מה הם אז עשו כדי להעיר אותו אינני יודעת, אבל נראה שגם השנה צריך להעיר את השר ששכח להתעורר...

מטבעה היא אדם מעורב ואוהבת אחריות, אוהבת את המקצוע. את עבודת ההוראה היא התחילה בבית הספר היסודי ביגור. "המעבר לבית הספר המשותף לא היה פשוט, אבל הכרחי. נדרשו לנו כמה שנים להתארגן ולבנות תוכניות לימודיות, שיבטאו את הערכים המייחדים אותנו חברתית ולימודית ועשינו את זה". היא מוסיפה: "הקסם בחינוך הוא ללכת בנתיב מובנה, אבל להעשיר אותו במגוון דרכים הקשורות לנושא שנבחר, כך תמיד נהגתי".

עבודת החינוך היא עבודה די אפורה. את מדברת על קסם בחינוך. תסבירי!

"זה נכון. בעבודת החינוך אין כמעט קיצורי דרך. יש שיגרה יומיומית, שבעית וגם שנתית. המוטו שלי הוא, גם היום, מקצועיות ואמינות. כשאני אומרת אמינות, אני מדברת על בניית מערכת של אמון עם ההורים, ששולחים אלינו את הילד שלהם מכל, את הילדים שלהם. חשוב לי שיסמכו עלינו שאנחנו יכולים להכיל את הילדים בכל מצב. ממש כמו שחשוב לי שהילדים ימצאו במערכת הלמידה שלהם פתיחות וחופש לבטא את היכולות שלהם במגוון דרכים. כל מערכת אמון ותקשורת, כאשר את מחנכת, נוצרת דרך עבודה יומיומית, עבודה שיוודת לרבדים עמוקים. את שואלת איזה קסם יש בחינוך? יש רגעים מאוד קסומים ומרגשים. הם נוצרים דרך מפגשים עם תלמידים, עם הורים, עם חברים וחברות, בשיחות משמעותיות בכיתה ובטיולים. יש קסם בחינוך, בלי זה אני לא חושבת שהייתי מלמדת כל כך הרבה שנים. זה פשוט, מלבד ההוראה יש את הלב שמוביל".

יד ביד עם עבודתה בחינוך היו לה תפקידים רבים בצוות הניהולי של "ניצני זבולון". הייתה מרכזת את

אילו יכולת להזמין שישה אנשים לפגישה, את מי היית מזמינה?

ראשית את שתי אחיותיי, שאיתם אני אתפוצץ מצחוק. רק איתן אני צוחקת כאילו היינו בנות ארבע או חמש. שניים מחברי ילדותי ביקנעם ושתי בנות מהמקהלה של חיפה לשיר איתן עד אור הבוקר.

באיזה מקצוע היית אילו לא היית מורה?

הא!... זו שאלה קלה. הייתי רוצה להיות קריינית ולערוך תוכניות. גם עכשיו זה מעורר בי התרגשות.

מה את אוהבת ביגור?

יגור נותנת לי מרחב בחיים הפרטיים. זה חשוב לי. אני אוהבת את החברים שלי והחברות כאן, את השקט בלילות, אפילו את יללת התנים, המפירים את השקט. כמובן, את ההר הירוק.

מה הדברים שאת מאחלת לחבריך בצוות המורים "ניצני זבולון"?

ב"ניצני זבולון" יש דבר אחד מיוחד, זה הצוות. האווירה שנוצרת תוך כדי עבודה, זה משהו מאוד מרגש. את מרגישה גאווה להיות חלק מצוות כזה. אנשים עם אינטלגציה רגשית גבוהה, מקצוענים, עם חשיבה יצירתית. מאחלת להם שישמרו על האווירה הזאת, על החברות ועל הקשר התומך והמקבל.

איזה דבר היית רוצה לשנות בבית הספר?

נראה לי שחשוב לעבוד על הקשר עם הקהילות והיישובים, שילדיהם לומדים בבית ספרנו. לשמור על צביון האופי הכפרי ממנו באים התלמידים, ולהכיל את המיוחד והשונה בחברת הילדים. הייתי רוצה לשמר את הערבות הדדית והיכולת שלנו להירתם לפרויקטים ומבצעים בבית הספר וביישובים.

מה את מאחלת ליגור?

סיימתי את עבודתי בבית הספר. אני מרגישה שיש לי עדיין מה לתרום ואני רוצה להמשיך לתרום בחינוך, בתרבות ובכלל. הטבע קושר אותי למשפחה שלי ביקנעם ולזו שבנתי ביגור. הייתי רוצה שלא יהיה ילד ביגור, שיגיע לצבא ולא ידע מה זה "ההר הקרח", "המחצבה", "הסלע של גשמיאל" וכד', שימשיכו לטייל בפנינות החמד המקיפות את יגור. שנדע רק ימים טובים כקהילה.

כן! יש לה פינה בלב והיא עושה לה מנגינות של אהבת הארץ, אהבת יגור, המשפחה, ואנשים בכלל.

...יש לה ציפור קטנה בלב
והיא אולי כל התקוות
ולפעמים היא מרגישה
שהיא תשובה לאכזבות.

"כנערה אני זוכרת עצמי משתתפת קבועה באירועים וטקסים של בית הספר. בעיקר כקריינית", היא אומרת. "כעת, כמורה, המשכתי את המגמה והמורשת שלאורה גדלתי וחונכתי בילדותי ובנעוריי. אני חושבת שהטקסים הם המסר שלנו, שתרבות והיסטוריה של הארץ חשובים לנו כמחנכים וכמעצבים את אישיותם של התלמידים, הן כבני העם היהודי והן כאזרחי מדינת ישראל. בכל טקס יש יש קטעי קריאה, שירים ופרויקטים מעשיים, שהם גם ביטוי להשקפת העולם של בית הספר וזה חשוב לי!" היא מספרת על פרויקט מיוחד: "יום ירושלים ביניצני זבולון", בו היו מעורבים הורים ואפילו סבים, חוויה נפלאה ומלמדת בדרך כל כך מיוחדת. אהבתי לעשות את זה".

ורד סיימה השנה את עבודתה בבית הספר, אבל לא את הקשר לחינוך. היא ממשיכה לעבוד עם המדריכים בחינוך המשלים וממשיכה לתרום מהידע ומניסיונה בעבודה עם ילדים.

זיכרון מיוחד מילדותך?

טיול עם ההורים לחאן לראות את הפריחה. הטיולים לגבעת הרקפות. בשבילי, הזיכרון הזה מחבר אותי לקשר בין יקנעם ליגור, לארץ.

כתלמידה, מה הרשים אותך במיוחד בטקסים בבית הספר ביקנעם?

אני לא יכולה לשכוח את הטקס בימי הזיכרון, כשקראתי את "מגש הכסף" של אלתרמן. עד היום אני מרגישה את הצמרמורת, כשאני קוראת את השיר הזה.

משהו משמעותי שעבר עליך בשנים האחרונות?

מחלת הסרטן שעברתי. בהתמודדות עם המחלה היה משהו שעזר לי להבין, שאני בעלת אופי חזק. האמת, לא ידעתי את זה עלי. זו הייתה נקודת זמן בה הבנתי את מצבי. היו רגעים של חולשה וכאבי תופת. אבל הצלחתי לעבור את זה.

איך?

בעזרת מעגלי התמיכה שעטפו אותי. מלבד המשפחה התומכת ופיל, שהיה כמו סלע איתן ויציב בשבילי, היו שלושה מעגלים חשובים, שאני לא יודעת איך הייתי עוברת את שנת הבדידות (2013 - 2014) בבית. שלושתם היו חשובים והם: החברות שלי מיגור, החברות והחברים שלי מ"ניצני זבולון", שכל יום שישי דאגו למלא את המקרר בביתי במאפים ותבשילים כדי המלך וחברי המקהלה בחיפה שאיתם אני שרה.

חברי מקהלה בחיפה?

כן. השירה במקהלה בחיפה זה משהו לנפש. כמו כל אדם שמשקיע בעבודה, במשפחה ובכלל, אני זקוקה למשהו שאין לו קשר לשום דבר משגרת חיי הרגילה. משהו שהוא בשביל הנשמה. זאת השירה במקהלה בחיפה.

ואדי יגור - בין נסתר לגלוי

סיכום התערוכה חן נועם

הגננות המדהימות התגייסו מיד למשימה ועל כך התודה הענקית, שיש ליגור צוות חינוכי מקצועי ומדהים.
תודה גדולה לנטע חכים היועצת מעמותת חוויות הילדות שליוותה אתנו בתהליך.
גם לצילה גביש שתרמה, נתנה וליוותה.
לבוז אוחנה שזרם ועודד את הרעיון.
ותודה ענקית לרעות אוחנה, שעזרה להוציא לפועל את הרעיון עם המון יצירתיות ורגישות.
בלעדייך זה לא היה קורה.
תודה על הזכות להיות חלק מהקהילה הזאת.

התערוכה נפתחה בעיתוי מצמרר עם פתירתה של ד"ר רונית פלוטניק, שהיתה המייסדת והיוצרת של התכנית הפסיכו-פדגוגית (התכנית החינוכית), שאנחנו עובדים לפיה.

החוקר אלון גן כתב עליה: "המודל הייחודי שרונית פיתחה, יישמה, הדריכה והקימה בקיבוצים רבים הוא ביטוי מובהק לאמנות המינון שבין מסורת לבין חידוש, בין שימור לשינוי, בין דבקות בערכי הליבה לגמישות בצורך להתאים גישות חינוכיות לרוח הזמן ולמציאות משתנה".

אנחנו במערכת הגיל הרך ביגור חושבים כל הזמן איך להחזיק את השיתוף עם הקהילה להתקדם קדימה ולהתייחס למסורות של יגור.

בתערוכה ניסינו להציג באופן מעט אחר מקום שהוא מיוחד ליגור ומרכזי - הוואדי. חוויית הביקור בתערוכה שיקפה באופן חווייתי כיצד ילדים לומדים בגיל הרך.

אוצרת התערוכה, רעות רדרס אוחנה:

וסיפורים מהעבר ומההווה.
בפגישות רבות עם חן ועופרה וכן פגישות עם הגננות ובעבודה ארוכה דייקנו עצמנו לקראת התערוכה.
התערוכה משלבת בתוכה מגוון מדיות ומנסה לאגד סביב נושא הוואדי את כל שכבות הגיל ביגור: מהילדים בוואדי, דרך צילומים וסרטונים של הגננות, אל תמונות מהארכיון

בפגישה הראשונה עם חן נועם, מנהלת הגיל הרך ביגור, בעניין התערוכה, חן הציגה בפני את הרעיון לערוך תערוכת צילומים של הגנים, במטרה לחבר את הקהילה היגורית למערכת הגיל הרך. רעיון מופלא שמיד קסם לי כאמא במערכת וכאוצרת והביא אותי להתרגשות ולפעולה. היה ברור לי שהתערוכה, שמטרתה להתחבר אל הקהילה, תשלב בתוכה חברים

להיוולד במקום, כדי להיות מחוברת ולהרגיש בבית. זוהי התערוכה החמישית שאני עושה בקיבוץ בשנתיים האחרונות. חברי יגור לא מרבים להגיע לפתיחות התערוכות, שהן, לדעתי, אירוע שיא מרגש, חווייתי ומופלא. אולי משום משום שזה לא מתאים לכל אחד ואולי מסיבות אישיות אחרות. הפעם היו המון חברים בפתיחה, מכל שכבות הגיל, שמחתי על כך! הבנתי שהצלחנו ליצור את החיבור המדובר. גם בפן הזה הרגשתי נשכרת. מודה על התגובות החמות, המילים הטובות והפרגון. תודה רבה לכן על הפנייה ועל שיתוף פעולה פורה מאתגר ונעים.

מתוך צילומיו של ערי גלס ועריכת סרטונים ישנים וחדשים. כן נכללה בתערוכה פינה המדמה פינת משחק מתוך הגן ומציגה את מתנות יום ההולדת הנהדרות שהילדים מקבלים מהמערכת. עוד משלבת התערוכה עבודות של אמני יגור, שבחלקן נעשו במיוחד לקראת התערוכה, וכן תמונות של צלמים חובבים מיגור. ההחלטות המאתגרות באוצרות הן מה נכנס לתערוכה ומה נשאר בחוץ, מתוך סרטונים רבים, מאות רבות של תמונות של ערי גלס ושל הגנים, ומתוך יצירות האמנים. נשאלתי "כנקלטת ואמא שעושה היכרות עם הוואדי, איך אני מרגישה?" פחות מתחברת אל המילה "נקלטת", ומרגישה שלא צריך

הזווית הקהילתית

הזווית הקהילתית - מכתב להורים בעקבות ביקור בתערוכה עם ילדי הגן תמי עוז
ביקרנו היום בתערוכה המקסימה "הוואדי - בין הנסתר לגלוי". נכנסנו בשתי קבוצות, ועברנו בין המוקדים השונים. שרנו את השיר "ההר הירוק". דיברנו וחיברנו את השמות הרשומים לילדי הגן: ללה (הציירת) סבתא של יוני, שיר למדן דוד של אוריה. הילדים נהנו לזהות את עצמם ולהיזכר בחקר ובהתנסות שהיו בשנה שעברה. נהנו לראות בתמונות חברים. זיהינו יחד בתמונות מפעם את הגשר ליד בית הכנסת. ואת פסל העופר ליד הארכיון. כל הגן ישבנו וצפינו בסרט של "קדם בוואדי", סיפור מקום שליקטה עפרה טר, סבתא של טליה. ממליצה בחום לגשת שוב לבקר. יום לאחר הביקור בתערוכה פגשו הילדים את מומיש.מיד זיהו אותה מהסרט "קדם בוואדי". שאלו אותה שאלות ואמרו לה את המשפט "שקט! ואף מילה" מתוך הסרט, כמובן, וכולנו צחקנו בהנאה.

הוואדי בעיני הילדים והפעילות בימי הקיץ

(מתוך דברים שאמרה רותם צירלין, גן אורן)
בחורף, תסכימו איתי, ההתרגשות מהוואדי מובנת, אבל גם בקיץ הוואדי אינו מפסיק לספק לנו חוויות. עבור גילאי 3-4 מאתגרת קודם כל הגלישה לוואדי, ההתמודדות הפיזית בירידה למטה. פעוטים שזה עתה סיימו להיות שיכורי הליכה ומתחילים להיות מכווני מטרה, צריכים לשמור על שיווי משקל, למצוא פתרונות אחיזה ובעיקר להתגבר על הפחד! וכשמגיעים למטה נגלה עולם שלם. פתאום הוואדי שהשקפנו עליו מלמעלה, מארח אותנו בין העלים, הסלעים, הענפים, הריחות, הצלילים. בפעם הראשונה כשירדנו, היה חשש באוויר היתה אפילו ילדה שאמרה: "לא, אני אפול" וקבוצת ילדים בני כמעט שלוש נרתמת לעזור לה, מי במבט ומי בניסיון בעזרה פיזית. בימים הבאים החשש התחלף בהתלהבות ובצפייה דרוכה לרדת לוואדי. "הולכים לוואדי?" היו שואלים בהתארגנות לטיול היומי. יותר מכל נהנו הילדים לעמוד מתחת לגשר או כפי שקבוצת הילדים המצולמת קוראת לה, "המנהרה". הטיפוס על המדרון החלקלק, הישיבה למעלה... גבוה מעל כולם לקרוא בקול, "אני למעלה אתם למטה", והתשובה מיהרה להגיע "אתה למעלה אנו למטה". ידעתם ש... מתחת לגשר אפשר לשמוע את הרעד בקיר, כשהמכוניות והטרקטור עוברים? אפשר להקשיב לקולות של ילדים על הגשר. ואפשר פשוט לעלות ולרדת, לעלות ולרדת.

להיות גנת מיגור ביגור – לתערוכת הוואדי 2021 עפרי שרון

במפתיע זרמו המים בוואדי בני שילה

במפתיע זרמו המים בוואדי
מיד לאחר הגשם הראשון,
כשהם נושאים עימם מחיק ההר
ריחות מרווח ושומר,
שהתערבו בריח האדמה
המתמסרת בערגה
לטיפות הגשם הניגר.

מאז הוואדי כמו עייף מנעוריו,
מימיו אינם גולשים עוד
מעבר לגדותיו,
בנחת הם זורמים באפיקו הצר
ללא גל ונחשול,
להאסף עם מי קישון עכור
אל הים הגדול,
ואולי בגבור הזרם,
יישמע שוב קולן
של אבנים מתגלגלות
בהמולת המים הנשברים
אל שיני הסכרים,
אחר תעלה השמש
רחוצה וחייכנית
מעבר להרים,
ויום חדש ייפקח
אל אופק רחב ובהיר
עד קצות,
ושמיים כחולים לעין קץ
כמו בשירים.

רוב אנשי החינוך בעלי הנסיון והידע יגידו לכם - אל תהיו גנות בבית שלכם. זה מצמן קשיים ומורכבויות. במידה ויש קושי (ובואו - יש קשיים) את פוגשת את האנשים איתם הקושי במרכזית, בחד"א, בחגים, וכמו שאני אוהבת להגיד בבריכה, שזה המקום הכי חשוב, פיסית וממנו גם רגשית.

אז למה בכל זאת לעבוד ביגור?
הנה לכם התשובה, ובאמת שלא מעניין אותי כמה חברות אמרו לי עזבי, גשם/חצבים/כלניות יש בכל מקום...

הסיבה העיקרית היא שאני לא יכולה לדמיין שאני אעבוד במקום אחר ביום שהחצבים יתחילו לפרוח בכרמל, ואיך אני אראה נרקיסים במקום אחר (אם בכלל) בזמן שמעל המערה פורחים הנרקיסים הראשונים? איך אני אשמע שהצבעונים פורחים בדיוק באותו המקום ולא אלך, איך? וכך לגבי הסתוונות, הכלניות, הרקפות, הכרמליות ושאר הפרחים. איך אעביר את חנוכה מבלי להיכנס עם הילדים, צפופים כולנו יחד כמו המכבים, למערה של יגאל? אותה מערה שגילו כשהייתי בכיתה א' בזמן בניית שכונת ההר עם צעקות ה"יורדה"? איך אעבוד עם ילדים ולא אלך איתם את המסלול מהסכר עד לבריכה, אותו מסלול שאני עושה כל החיים?

ובעיקר בעיקר איך לא - הוואדי! כמו שכתבתי להרצאה שלנו, בבטן שלי ההר הוא הבית והוואדי הוא נוזל להחיים שלנו.

מבחינתי ההר והוואדי הם ה-דבר בעבודה. ברגע שהוואדי זורם יוצאים, בכל שעה. ורק תדמינו (מי שלא עבד בן) מה זה להתכונן לטיול ואדי של 35 ילדים: לחלוץ נעליים, להכניס מכנסיים לגרביים, לנעול מגפיים, לעשות פיפי, ללבוש מעילים ולסגור אותם, למצוא כל ילד את המטריה שלו... ואל תשכחו מה קורה בחזור, בעיקר אם הם רטובים. ובכל זאת! ההתרגשות כה רבה שעושים את זה שוב ושוב, כי אמרנו, זה הדם הזורם בעורק הקיבוצי שלנו, למגדול ועד קטן וזה המאחד הראשוני והבטוח ביותר שלנו כחברה, ביום של וואדי כולם פה מחייכים ונחמדים יותר.

וזה מחייה, וזה מנקה, וזה מטהר כל קושי, כל שיימינג וכל התנגדות.

ולראות ילדים מאושרים בתוך הזרם או מעל הגשרים ולדעת שסבא שלי, אבא שלי, אני, הילדים שלי, הנכדים שלנו כולם מתרגשים מזה, זה מרגש אותי באופן מיוחד.

סיבה אחרונה ללמה לעבוד ביגור היא הקשר האנושי, כשאנשים עוצרים אותי ושואלים אם ארצה דברים לגן, זה מרגיש בית. רוצה לסיים בהקראת שיר של בני שילה מספר שנתנה לי לפני חודש אסתרקה "כי אני אדע להנות ממנו ולהעביר אותו הלאה".

